

for Die. Med Hensyn til de Enkeltbeder, som ere forandrede, skal jeg blot blot henlede Dmærksomheden paa, at vi have udeladt eet af de Tilfælde, som nu omtales i § 24. Der er nemlig foruden de Tilfælde, at Skyldneren er undvegen for Gjæld, eller at hans Bo af nogen Fordringshaver er begjært taget under Konkursbehandling, tillige nævnt det Tilfælde, at han selv er pligtig at opgive sit Bo. Dette Sidste have vi udeladt. Det ene af de Tilfælde, i hvilke man skulde være pligtig at opgive sit Bo, nemlig det, at man har standset sine Betalinger, er faldet bort efter Resultatet af anden Behandling, og saaledes er der kun eet Tilfælde tilbage, nemlig naar den aarlige Statusopgjørelse i tre Aar har udvist en stadig stigende Underbalance, der er stegen til 30 pCt. af Aktivmassen. Dette Tilfælde have vi dog efter nærmere Overveielse ment, at man helst burde lade udgaa her, fordi det deri adskiller sig fra de andre Tilfælde, som nævnes i Paragrafen, at det ikke behøve at forudsætte Fallitens nære Udbrud, hvilket derimod de andre Tilfælde, der ere nævnte i Paragrafen, alle gjøre. Naar en Mand har arbeidet med en stadig stigende Underbalance, som nu er stegen saa vidt, som i § 46 er nævnt, behøver han dog ikke altid derfor at gaa Fallit i en nær Fremtid, naar han ikke vil. Der gives ganske vist Tilfælde, hvor en Mand, uagtet han befinder sig i en Underbalance som den i § 46 nævnte, dog kan fortsætte sin Forretning i lang Tid. Derfor have vi ment, at dette Tilfælde burde udgaa, da det som sagt er et Tilfælde, hvor Falliten ikke behøver at være saa nær forestaaende, som den er i alle de andre Tilfælde, som nævnes i Bestemmelsen. Dernæst have vi udeladt Ordene „givet noget Pant“ i den ved anden Behandling vedtagne § 24, dels fordi disse Ord ere overflødige, idet Pantfættning gaar ind under de almindelige Udtryk „foretaget nogen Disposition, hvorved han paa en mod Straffelovens § 261 stridende Maade har begunstiget nogen enkelt Kreditor“, dels fordi de maatte kunde fremkalde nogen Tvivl navnlig med Hensyn til, i hvilket Forhold § 24 staar til § 21. Fremdeles vil det ses, at vi have affattet Bestemmelsen paa en lidt anden Maade,

de, idet nemlig Betalings Standsning, i Stedet for at det tidligere var nævnt som et Tilfælde for sig, nu blot er nævnt som Exempel paa et Tilfælde, hvor Skyldneren maa forudsæ sin nær forestaaende Fallit. Man vil lægge Mærke til, at Ordene lude saaledes „eller, hvor han som Følge af, at han har set sig nødsaget til at standse sine Betalinger, eller af andre Grunde maatte forudsæ sit Fallissement som nær forestaaende“. Derved er det altsaa gjort retlig muligt at lade det være det ene Afgjørende, om han maatte forudsæ sit Fallissement som nær forestaaende, saaledes at en Betalingsstandsning i og for sig ikke er nok; den vil naturligvis være det i de allerfleste Tilfælde, men man har troet, at man maatte kunde tænke sig Tilfælde, hvor en Betalingsstandsning ikke i og for sig maatte medføre, at Paagjældende kunde forudsæ sit nær forestaaende Fallissement, idet han maatte havde Grund til at vente, at han meget hurtig kunde komme ud over sin Forlegenhed. Derfor er Betalingsstandsning stillet saaledes, at den kun fremtræder som et Moment i Bedømmelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt han maatte kunne forudsæ sit Fallissement som nær forestaaende. Naar vi have ment, at vi ikke kunde blive staaende ved at nævne Standsning af Betaling, men at vi burde have en almindeligere Tilfjendegivelse, da er det begrundet i, at vi have ment at maatte fastholde og gennemføre den Betragtning, at naar Handlingen, set fra Fallitens Standpunkt, er strafbar efter Straffelovens § 261, bør Retserhvervelsen for Medkontrahentens Vedkommende, naar denne har været vidende om alle de Momenter, hvorpaa Fallitens Strafbarhed beror, ikke være gyldig, ikke opretholdes som et gyldigt Retshandling. Dernæst have vi ogsaa ment, at naar man indskrænkede sig til at nævne Betalingsstandsning, vilde man, navnlig naar den Bestemmelse falder bort, at man er pligtig til selv at erklære sig fallit, naar man standser sine Betalinger, ikke komme til at medtage det Tilfælde, der allermest egner sig til at rammes af denne Regel, nemlig hvor en Mand efter at have besluttet sig til at opgive sit Bo henvender sig til en enkelt Kreditor, som han særlig vil begunstige, for at betale